

# ประเทศไทยยุคใหม่ หลังโควิด

## ๑.

### ด่านที่สุดคือสร้างสัมมาชีพเต็มพื้นที่

(ไม่ใช่ จิตพิ)

จิตพิ เป็นความคิดเก่าระบบเก่า ความคิดเก่าระบบเก่านำไปสู่วิกฤตโลก เพราะโลกวิกฤตโควิด จึงมา หลังโควิดเป็นยุคใหม่ที่ต้องการความคิดใหม่ระบบใหม่ ทั้งเรื่องสังคม เศรษฐกิจ การศึกษา การเมือง และอื่นๆ เป้าหมายสูงสุดของยุคใหม่คือ**การอยู่ร่วมกันอย่างสมดุล** ทั้งระหว่างคนกับคน ระหว่างคนกับธรรมชาติแวดล้อม ไม่ใช่การเติบโตทางเศรษฐกิจแบบเก่าๆ ที่เหลื่อมล้ำสุดๆ

ทุกคนต้องมีกินมีใช้ ทุกคนรอบครัวต้องมีรายได้สูงกว่ารายจ่าย เรื่องเร่งด่วนที่สุดคือสร้าง สัมมาชีพเต็มพื้นที่ ให้ทุกคนรอบครัวมีกินมีใช้ การมีสัมมาชีพเต็มพื้นที่จะทำให้เกิดความร่วมมือเป็นสุข ศีลธรรมอันดีงาม และความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ

วิธีสร้างสัมมาชีพเต็มพื้นที่ทำดังนี้

#### ๑. เศรษฐกิจชุมชนเข้มแข็ง ทั้ง ๘๐,๐๐๐,๐๐๐ หมู่บ้าน ประกอบด้วย

**๑.๑ เกษตรทฤษฎีใหม่ + ขุดสระน้ำประจำครอบครัว** เกษตรทฤษฎีใหม่หรือเกษตรผสมผสาน ทำให้มีกินมีใช้ทุกคนรอบครัว ควรมีการ**ขุดสระน้ำประจำครอบครัว** ที่เก็บน้ำได้ทั้งปี การมีสระน้ำ ประจำครอบครัวจะทำให้หายจน หลุดหนี้ เพราะใช้เลี้ยงปลา ปลูกผัก ปลูกผลไม้ และไม่ยืนต้น ป้องกันน้ำท่วม และความแห้งแล้ง ทำให้ธรรมชาติกลับคืนสู่สมดุล ค่าขุดสระประมาณสระละ ๑๕,๐๐๐ - ๓๐,๐๐๐ บาท ถ้าพังการขุดสระทั้งประเทศก็สร้างการมีงานทำมากแล้ว ครอบครัว ที่มีสระน้ำจะเริ่มหายจนภายใน ๖ เดือน

**๑.๒ วิสาหกิจชุมชน** ชุมชนมีกิจการทางเศรษฐกิจทุกอย่างที่สามารถทำได้ ซึ่งรวมทั้งอุตสาหกรรมชุมชน หัตถกรรม การแปรรูปอาหาร การส่งออก การท่องเที่ยวชุมชน ฯลฯ

**๑.๓ สถาบันการเงินของชุมชนระดับตำบลในทุกตำบล** จะเป็นเครื่องมือส่งเสริมการออม การลงทุน การฝึกอาชีพ การสร้างงาน สวัสดิการ การจัดการที่เก่งจะทำให้มีเงินหมุนเวียนกว่า ๑๐๐ ล้านบาท ใน ๑ ตำบล เป็นเครื่องมือเชิงสถาบันของคนจน **รกส.** ธนาคารออมสิน และสมาคมธนาคารแห่งประเทศไทยสามารถสนับสนุนเรื่องนี้

**๑.๔ ศูนย์การแพทย์แผนไทยในทุกตำบล** เป็นวิสาหกิจชุมชนที่ให้บริการ ๓ อย่างคือ นวดแผนไทย ประคบด้วยสมุนไพร ขยายสมุนไพรที่พิสูจน์แล้วว่ามียาประโยชน์จริง การแพทย์และสมุนไพรไทยถ้าทำให้ครบวงจรจะกระจายรายได้ไปสู่เกษตรกรถ้วนหน้า

**๑.๕ ผลิภัณฑ์จากธรรมชาติ** เช่น จากไม้ไผ่ ต้นกล้วย ไม้ยืนต้น ถ้ามีการผลิต และนิยมใช้อย่างกว้างขวาง จะทำให้หายจนและรักษาสิ่งแวดล้อม

**๑.๖ ถ้าชุมชนมีวิชาช่างทุกชนิดจะหายจน** คนในชุมชนควรได้รับการฝึกอบรมให้เก่งในวิชาช่างทุกชนิด เช่น ช่างไม้ ช่างปลูกบ้าน ช่อมบ้าน ช่อมรถ ช่อมเครื่องยนต์ วิทยุ ทีวี ช่อมสร้างถนน สะพาน ถนนที่ผ่านตำบลใดให้ตำบลนั้นรับผิดชอบในการซ่อมสร้าง และมีส่วนแบ่งรายได้แทนที่จะเป็นบริษัทรับเหมารายได้ใหญ่ๆ มหาวิทยาลัย วิทยาลัย กองทัพ มีความรู้ทางเทคโนโลยีต่างๆ มากมาย ต้องไปส่งเสริมสมรรถนะของชุมชนทางเทคโนโลยี

## ๒. เศรษฐกิจสังคมที่ทั่วถึงเป็นธรรมแบบยูนูส

ยูนูสเป็นนักเศรษฐศาสตร์ชาวบังคลาเทศ ที่ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ ในฐานะที่ทำ  
ธนาคารกรามีนเพื่อคนจน ยูนูสได้พบจากประสบการณ์ว่าประชาชนคนเล็กคนน้อย คนยากคนจน  
สามารถเป็นผู้ประกอบการได้ ถ้าได้รับการสนับสนุนด้วยเงินกู้ขนาดเล็ก เทคโนโลยี และการจัดการ  
เมื่อประชาชนเป็นผู้สร้างงานเองแทนที่จะรอให้มีคนมาจ้างก็ไม่มีการทำงาน ในหนังสือเล่มล่าสุด “**โลก  
สามศูนย์**” ยูนูสได้กล่าวถึงโลกที่

- ความยากจนเป็นศูนย์
- การว่างงานเป็นศูนย์
- การปล่อยมลภาวะเป็นศูนย์

ว่าเป็นอารยธรรมใหม่ที่สามารถเกิดขึ้นได้จริง

รัฐบาลควรจ้างบัณฑิตตกงานเป็น**กองทัพทางเศรษฐกิจใหม่** ให้ศึกษารูปแบบของยูนูสอย่าง  
เข้มข้น แล้วไปช่วยเป็นโค้ชให้คนเล็กคนน้อย คนยากคนจน สามารถเป็นผู้ประกอบการได้ โดยโยงกับ  
แหล่งเงินกู้ และการสนับสนุนทางนวัตกรรมเทคโนโลยี และการจัดการ เป็นการแก้ปัญหาบัณฑิตตก  
งานและสร้างเศรษฐกิจสังคมที่ทั่วถึงเป็นธรรมพร้อมกันไปด้วยในตัว

### ๓. ปฏิรูปการศึกษาเฉพาะหน้า - สหกิจศึกษา

ระบบการศึกษาไทยที่เน้นการท่องวิชา ดำเนินมาประมาณ ๑๐๐ ปี ได้สร้างคนที่ทำงานไม่เป็น เกิดปัญหาบัณฑิตตกงานตั้งแต่ก่อนวิกฤตโควิด ดร.สัมพันธ์ ศิลปนาฏ ได้พยากรณ์ว่าภายใน ๕ ปี คนที่กำลังมีงานทำ ๗๓ เปอร์เซ็นต์ จะตกงานเพราะมีการนำเอาอัตโนมัติชั้น โรบอต และ AI เข้ามาใช้ หลักสูตรต่างๆจะปรับตัวไม่ทัน การปรับตัวที่เป็นรูปธรรมที่สุดคือ สหกิจศึกษา หรือการเรียนรู้ในฐานการทำงาน (Work - Based Learning) การศึกษาทุกระดับควรปรับไปสู่การเรียนรู้ในฐานการทำงาน ที่มีรายได้ไปด้วยทำงานไปด้วย สถานประกอบการก็ไม่ต้องจ่ายค่าจ้างเต็มตามแรงงานขั้นต่ำ เพราะถือเป็นการฝึกงาน เป็นแรงงานราคาถูก แบบเดียวกับที่ใช้ในทางการแพทย์ในระบบแพทย์ฝึกหัด แพทย์ประจำบ้าน ถือเป็นการสมประโยชน์กัน ผู้เรียนก็ได้เรียนจากการทำงานและได้เงินเดือนไปด้วย ถึงไม่มากเจ้าของงานก็ได้แรงงานราคาถูก ซึ่งน่าจะช่วยสถานประกอบการ ซึ่งยังไม่รู้ว่าอนาคตหลังโควิดจะเป็นอย่างไร สหกิจศึกษาจะช่วยแก้ปัญหาคนตกงานจำนวนมากและช่วยให้เศรษฐกิจฟื้นตัว นอกจากนั้นยังเป็นการนำร่องในการปฏิรูปการศึกษาจากการเรียนรู้จากการ “ท่อง” ไปสู่การเรียนรู้จากการ “ทำ”

## ๔. เศรษฐกิจมหภาคที่เกื้อกูลรายย่อย

เศรษฐกิจมหภาคมีกำลังมาก มีการจัดการดี มีช่องทางหลากหลาย และสามารถดูดซับความเสี่ยงได้มาก ต่างจากรายย่อย เช่น เคยมีคนนับความเสี่ยงของชานาได้ถึง ๒๗ อย่าง ซึ่งรวมถึงฝนแล้ง แมลงลง พืชผลจะไม่ออกดอกออกผล แต่ดอกของธนาคารออกทั้งกลางวันกลางคืนไม่ว่าฝนจะแล้งหรือไม่ ความเสี่ยงที่ต่างกันมากคือการขาดความเป็นธรรมอย่างหนึ่ง เศรษฐกิจมหภาคสามารถเกื้อกูลรายย่อยได้มากมายหลายช่องทางด้วยกัน เช่น **ปตท.**ให้ชุมชนมาใช้พื้นที่ปั้มน้ำมันขายของ หรือให้ร้านอเมซอนไปช่วยชาวบ้านทำแพคเกจจิง หรือศูนย์การค้าต่างๆ รับสินค้าจากชุมชนมาจำหน่ายโดยไม่ตัดราคา ถ้ามีบริษัทอาหารฮาลาลขนาดใหญ่ในปีตตานี สามารถส่งอาหารฮาลาลอย่างดีแบรนด์เนมไปขายในตลาดมุสลิมทั่วโลก และกระจายรายได้ให้คนมุสลิมทุกคนใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ภาคธุรกิจส่งเสริมให้อาหารไทยขายดีทั่วโลก แล้วออกแบบให้ส่วนประกอบของอาหาร หรือการทำชุดอาหารสำเร็จรูป เช่น อินสแตนท์ต้มยำ เป็นกิจกรรมและรายได้ที่กระจายสู่ชุมชน หรือบริษัทสุรนาทใหญ่กระจายการผลิตสุราเบื้องต้นให้ชุมชนเพราะเป็นเทคโนโลยีง่ายที่ชุมชนทำได้และเคยทำ และมีวัตถุดิบผลิตเองอยู่แล้วคือข้าว เป็นต้น

ในวิกฤตโควิด เราได้เห็นสปิริตรายใหญ่ช่วยรายย่อย หลังโควิดสปิริตเช่นนี้ควรคงอยู่ และองกามแผ่ไพศาล ที่เศรษฐกิจมหภาคเกื้อกูลรายย่อยด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์ จะสร้างประเทศไทยยุคใหม่หลังโควิดให้เป็นประเทศแห่งการอยู่ร่วมกันอย่างสมดุล

## ๕. นโยบาย ๑ มหาวิทยาลัยต่อ ๑ จังหวัด

ดร.สุวิทย์ เมษินทรีย์ รัฐมนตรีกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ได้เขียนหนังสือเล่มใหม่ชื่อ “โลกเปลี่ยน - คนปรับ” อันว่าด้วยโลกใหม่หลังโควิด ดร.สุวิทย์ควรจะมีนโยบาย ๑ มหาวิทยาลัยต่อ ๑ จังหวัด โดยในพื้นที่แต่ละจังหวัดให้มือน้อย มหาวิทยาลัย ๑ แห่งเข้าไปร่วมรับผิดชอบพัฒนาอย่างบูรณาการ ทุกวันนี้มหาวิทยาลัยทำงานโดยเอาวิชาเป็นตัวตั้ง จึงมองไม่ออกว่าตนเองมีศักยภาพในการพัฒนาอะไรบ้าง แต่ถ้าไปเอาความจริงของพื้นที่เป็นตัวตั้งก็จะรู้ว่ามหาวิทยาลัยมีศักยภาพที่จะทำอะไรบ้าง และสามารถใช้ศักยภาพที่ตนมีได้อย่างเต็มที่ เช่นเรื่อง ๑ - ๔ ที่กล่าวข้างต้น มหาวิทยาลัยจะสามารถนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไปช่วยลดต้นทุน และสร้างมูลค่าเพิ่มให้เศรษฐกิจชุมชน จนหายจนถ่วนหน้า อุดมศึกษาจะสามารถเป็นหัวรถจักรทางปัญญา พาชาติออกจากวิกฤตได้ ไม่เป็นเพียงโบกี้ต่อไป

จะเห็นว่า “การสร้างสัมมาชีพเต็มพื้นที่” จะเป็นจุดคานงัดหรือข้อเหวี่ยง ที่เชื่อมโยงไปสู่การพัฒนาทุกเรื่อง เพื่อสร้างประเทศไทยยุคใหม่ ซึ่งจะได้กล่าวถึงเรื่องอื่นๆ เป็นลำดับๆ ไป

(ยังมีต่อ)